

at den ene har været behændigere end den anden, medmindre den højtærede Udenrigsminister maaske dermed vil sige, at den ene har anført „Politiken“ som Kilde. Der kan imidlertid ikke i de Forhold, det her drejer sig om, være Tale om større eller mindre Behændighed, idet det drejer sig om Telegrammer af ganske nøjagtigt det samme Indhold, Telegrammer, som indbyrdes ganske ordret gengiver Efterretninger om de selv samme Begivenheder, og derfor bør disse Korrespondenter ikke udsættes for uligelig Behandling. Den højtærede Udenrigsminister siger med en vis Ret, at der her er Tale om et Skøn, der udøves af forskellige, og at dette Forhold kan give Anledning til en vis Vaklen. Dette indrømmer jeg, men hvis man tager et saa nærliggende Eksempel som Toldvæsenets Behandling af Varer — her fortoldes jo af en Mængde forskellige Toldbetjente —, vil man se, med hvilken Sikkerhed og Præcision dette sker, og hvor overordentlig sjældent det ene Toldsted behandler forskelligt fra det andet. Jeg har i min lange Praksis kun hørt Tale om et Par enkelte Tilfælde indenfor Forretningsverdenen, og disse har da ogsaa straks givet Anledning til meget Postyr og megen Fortrydelse.

Jeg vender mig nu et Øjeblik til Spørgsmaalet om Dansk Vestindien. Det synes mig ingenlunde at være lykkedes den højtærede Udenrigsminister at godtgøre, at dette Spørgsmaal paa naturlig Maade falder ind under Telegramcensuren. Jeg har allerede i mine indledende Bemærkninger paapeget, at det i ingen Henseende er et Spørgsmaal, som vedrører de krigsførende Magter, men det er dog heller ikke et Spørgsmaal, om hvilket man kan sige, at dets internationale Drøftelse i nogen Maade kan være farlig for Statens Sikkerhed, man kan maaske endog mene, at Drøftelsen kan være gavnlig for Danmarks Interesser. Men nu kommer det mest mærkelige af det hele. Saa meget skulde man da nemlig tro stod fast, at var der noget, der kunde være skadeligt for Danmarks Interesser, maatte det være Rygtet og ikke Dementiet, men det er netop Dementiet, man har standset. Den højtærede Minister kom meget et hen over det Forhold, at han altsaa

har desavoueret sin Kollega, idet han sagde, at der var ingen Grund til at behandle Dementiet paa anden Maade end andre Efterretninger. Jo, der er en Grund, nemlig den, at dette Dementi var en Regeringsudtalelse, en Udtalelse af en ansvarlig Minister. Det gør et ejendommeligt Indtryk og maa gøre et ejendommeligt Indtryk i Udlandet at se Regeringsudtalelser blive stoppet af Censuren. Jeg saa fornylig i en radikal Provinsavis, at den højtærede Udenrigsminister blev sammenlignet med ingen mindre end Bernstorff — om det nu var Andreas Peter eller Johan Hartvig Ernst, angives ikke. Nu er jeg i mange Maader en oprigtig Beundrer af den højtærede Udenrigsministers Udenrigspolitik, men jeg kan dog ikke gaa saa vidt i min Ros, at jeg kan sammenligne ham med Bernstorff, og det alene af den Grund, at jeg er ganske vis paa, at hvis Bernstorff kom herved igen i en eller anden Reinkarnation, vilde han i hvert Tilfælde mangle en Egenskab, som den højtærede Udenrigsminister har, nemlig Naivetet. Han vilde have sat sig saaledes ind i Bladteknik, i Efterretningsteknik, at han vilde have forstaaet, at han ikke gennem Telegramcensur burde søge at standse en Meddelelse fra sin Kollega Finansministeren, thi den vilde saa vist komme ud alligevel. Korrespondenten kunde jo blot tage over til Malmø og telegrafere derfra, hvad som helst han vilde. Han kunde ogsaa skrive og sende sit Blad en Oversættelse af Meddelelsen, saa før eller senere vilde den alligevel komme frem og blive drøftet i Udlandet. Udlandet vilde da for det første faa Meddelelsen og desuden den Tilføjelse, at den danske Regering havde anset den for saa farlig, at den havde ladet Telegramcensuren virke overfor den. Endelig vilde Bernstorff ikke have været saa naiv, at han ikke vilde have opdaget, at en Telegramcensur, der ikke fulgtes i Hælene af en effektiv Telefoncensur, vilde være en ganske spildt Foranstaltning. Det er derfor, forekommer det mig, forholdsvis formaalsløst, at denne Censur udøves, og jeg tillader mig vedblivende at tro, at det ikke er ufarligt overfor Udlandet, at Regeringsudtalelser standses at der altsaa af den ene Minister udøves en Slags Overcensur overfor de andre, saa-